

РЕШЕНИЕ

№ 41853

гр. София, 15.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав, в
публично заседание на 17.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ана Методиева

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **9611** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на Т. А. Н., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 1, ап. 2, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № GRAM-1448803 от 25.07.2025 г., издадена от старши полицай в 04 Районно управление (РУ) на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 1, б. б) ЗДвП – „временно отнемане на СУМПС на водач, който при управление на МПС, отказва да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца“.

Жалбоподателят - Т. А. Н., излага доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, поради липса на компетентност на нейния издател, нарушение на материалния закон и процесуалните правила, както и несъответствие с целта на закона – основания за оспорване по чл. 146, т. 1, 3, 4 и 5 АПК.

Твърди, че приложената ПАМ е прекомерна и противоречи на целта на закона. Сочи още, че при извършване на проверката органите на реда не са уточнили причината за спирането, като счита, че няма констатирани предпоставки по чл. 5 от Наредба № 1 от 19 юли 2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози (Наредба № 1/2017 г.), които да обуславят необходимост от извършване на тест от този тип.

Излага, че не е налице съставът на административното нарушение, тъй като е изпълнил предписанието на полицаите и си е направил изследване в лабораторна среда, а за да се направи извод, че има съставомерно деяние трябва не само да се откаже полеви тест, а да не се изпълни и полицейското предписание, тъй като процесната разпоредба въвежда кумулативни предпоставки за осъществяването на състава на административното нарушение.

Прави искане оспорената заповед да бъде отменена като незаконосъобразна. Претендира разноски по делото.

Ответникът – старши полицай в 04 Районно управление на Столична дирекция на вътрешните работи, изразява становище за неоснователност на жалбата. Излага аргументи за законосъобразност на оспорения административен акт.

Прави искане съдът да отхвърли подадената жалба. Претендира юрисконсултско възнаграждение, като прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав, след като обсъди твърденията, доводите и възраженията на страните, и провери оспорения акт с оглед на правомощията си по чл. 168, ал. 1 АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

На 25.07.2025 г., около 21:15 ч. в [населено място], [улица] посока на движение от [улица] към [улица], Т. А. Н. е управлявал личния си лек автомобил Х. с рег. [рег.номер на МПС], като при извършване на полицейска проверка, водачът е отказал да бъде тестван за употребата на наркотични вещества и/или техните аналози. След извършената проверка е установено, че СУМПС на водача е с изтекла валидност на 03.04.2025 г. На водача е издаден талон за медицинско изследване с номер 292166, както и 7 бр. стикери със същия номер.

Съставен е Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) Серия GA № 3272427 от 25.07.2025 г. за нарушение на чл. 174, ал. 3 и чл. 150А, ал. 1 ЗДвП.

На 25.07.2025 г., въз основа на съставения АУАН, със ЗППАМ № GRAM-1448803 от 25.07.2025 г., издаден от старши полицай в 04 РУ на СДВР, на основание чл. 171, т. 1 б. б) ЗДвП, на Т. А. Н. е приложена принудителна административна мярка – „временно отнемане на СУМПС на водач, който при управление на МПС, отказва да бъде проверен с теническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца“.

В хода на съдебното производство са представени и приети копие от мотивирана резолюция № 25-4332-М003224 от 22.10.2025 г. на началник сектор в СДВР за прекратяване на административнонаказателното производство, както и представено от Военно-медицинска академия заверено копие на Протокол за химико-токсикологично изследване за установяване употреба на наркотични вещества или техни аналози с рег. № 4-9985 от 17.10.2025 г.

Заповедта е връчена на 25.07.2025 г.

Жалбата срещу заповедта е подадена на 04.08.2025 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима – подадена от надлежна страна – адресат на обжалвания акт, имаща право и интерес от оспорването, в срока по чл. 149, ал. 1 АПК във вр. с чл. 172, ал. 5 АПК, срещу подлежащ на обжалване акт.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. а), т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото на л. 26 е приложена Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи за

определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на МВР. На основание чл. 165 с.з. и чл. 33, т. 9 ЗМВР, с т. 1.3 от заповедта областните дирекции на МВР и СДВР, в рамките на обслужваната територия, са определени да осъществяват контрол по ЗДвП. На основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР, със Заповед № 513з-6400/07.07.2023 г. (л. 25), е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5, буква а) и т. 6 ЗДвП, сред които полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, отдел „Охранителна полиция“ при СДВР, секторите „Охранителна полиция“ в районните полицейски управления при СДВР и отдел „Специализирани полицейски сили“ при СДВР.

Процесната заповед е издадена от И. С. С., който съгласно приложената по делото Заповед рег. № 513з-3847/09.04.2024 г. (л. 23) е оправомощен да осъществява контролна дейност по ЗДвП. Длъжността му е в обхвата на посочената в Заповед 513з-6400/07.07.2023 г., поради което съдът намира, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от материално и персонално компетентен орган. Ето защо възраженията в жалбата в тази насока са неоснователни.

Заповедта е обективизирана в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по смисъла на чл. 59, ал. 2 АПК и чл. 172, ал. 1 ЗДвП - в същата са посочени както правни, така и фактически основания за издаването ѝ.

В случая, съдът намира, че оспорената заповед е издадена при неправилно приложение на материалния закон.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. б) ЗДвП, цитирана като правно основание за издаване на процесния акт, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0, 5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

В случая, за да приложи ПАМ по отношение на оспорвания, административният орган се е позовал на наличието на една от посочените в чл. 171, т. 1, б. б) ЗДвП хипотези, а именно – водачът отказва да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

Безспорно е, че жалбоподателят е дал по надлежния ред кръвна проба за изследване в лечебно заведение, видно от отразяването в приложения към преписката талон за изследване. Този факт се установява и от приложения по делото Протокол за химико-токсикологично изследване за установяване употреба на наркотични вещества или техни аналози с рег. № 4-9985 от 17.10.2025 г. Съгласно цитираната по-горе нормативна разпоредба, при наличие на медицинско изследване на кръвна проба, какъвто е настоящият случай, установените стойности от тази кръвна проба са определящи.

От доказателствата по делото е безспорно, че жалбоподателят е отказал да бъде тестван за

установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози, но след издадения талон за медицинско изследване, същият е посетил медицинското заведение в рамките на указаното време и е предоставил биологичен материал за изследване. От заключението на химико-токсикологичната експертиза безспорно се установява, че няма наличие на каквито и да е наркотични или упойващи вещества.

Следователно в случая не са налице материалноправните предпоставки по чл. 171, т. 1, б. б) ЗДвП за законосъобразно прилагане на процесната принудителна административна мярка.

Макар отказът от проверка с техническо средство сам по себе си да е релевантен факт за прилагане на мярката, законодателят изрично е предвидил възможност този отказ да бъде „саниран“ чрез изпълнение на даденото от контролните органи предписание за медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване. В тези случаи именно резултатът от лабораторното изследване е определящ за наличието или липсата на употреба на наркотични вещества или техни аналози. Тълкуване в обратен смисъл би довело до превръщане на отказа от полеви тест в самостоятелно и достатъчно основание за налагане на ПАМ, независимо от последващото поведение на водача и обективните медицински резултати, което е несъвместимо с целта на закона.

Съгласно разпоредбата на чл. 142, ал. 2 АПК, установяването на нови факти от значение за делото след издаването на акта се преценява към момента на приключване на устните състезания. Нови факти от значение за делото могат да бъдат само тези, които са настъпили след издаването на акта и които с обратна сила променят правното значение на фактите, въз основа на които органът е взел решението си, или отменят съществуването на тези факти.

В конкретния случай от приетия по делото Протокол за химико-токсикологично изследване категорично се установява липса на употреба на наркотични вещества или техни аналози. Това обстоятелство, съчетано с факта, че жалбоподателят е изпълнил полицейското предписание и се е явил своевременно в лечебно заведение за даване на проби, изключва наличието на материалноправните предпоставки за прилагане на процесната ПАМ. Прилагането ѝ при тези данни представлява неправилно приложение на материалния закон по смисъла на чл. 146, т. 4 АПК.

По изложените съображения съдът приема, че оспорената заповед за прилагане на принудителна административна мярка е незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

С оглед изхода на спора в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски в общ размер на 610,00 лева, от които 600,00 лева платено в брой адвокатско възнаграждение съгласно приложения към жалбата договор за правна защита и съдействие (л. 11) и 10,00 лева внесена държавна такса. Размерът на адвокатското възнаграждение, който е определен под минимално предвидения в чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, съдът приема за съответстващ на предмета на делото, на фактическата му и правна сложност, както и на извършените реални действия за правна помощ от пълномощника.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-1448803 от 25.07.2025 г., издадена от старши полицай в 04 Районно управление на Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, [населено място], [улица] да заплати на Т.

А. Н., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 1, ап. 2, разноси по делото в размер на 610 (шестстотин и десет) лева.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5 ЗДвП.

Препис от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 АПК.

СЪДИЯ: